

Hồi 68

Giây Phút Sôi Động

Theo lời chỉ dẫn của Liên Tâm Sư Thái, Tử Lăng và Mộ Dung Hồng lần mò theo những địa đạo nhỏ hẹp rẽ về hướng Bắc...

Đường đi vắng lạnh, thanh âm của tiếng chân hai người vang lên nghe rõ mồn một...

Bỗng nhiên...

Có tiếng rên xiết của một thiếu nữ từ trong vách đá khẽ đưa ra. Thanh âm tuy khẽ nhưng nghe rất rõ.

Tập trung tất cả thính lực để lắng nghe, Tử Lăng bất giác buột miệng kêu lên:

- Trời...! Tiếng rên sao nghe quen thuộc quá!

Thấy Tử Lăng vụt đứng dừng lại, Mộ Dung Hồng liền giục:

- Văn tướng công, thời giờ quá cấp bách, chúng mình nên kịp thời đến địa điểm quyết định. Nếu vì chuyện kém quan trọng mà để phí thời giờ tôi e sẽ bỏ lỡ cơ hội nghìn năm một thuở, chúng sẽ trả lời sao đây một khi vì một lý do không chánh đáng để cho U Minh Giáo Chủ chạy thoát...?

Mặc cho Mộ Dung Hồng thúc giục, Văn Tử Lăng vẫn cố chăm chú lắng nghe, đột nhiên chàng hốt hoảng kêu lên:

- Không...! Không thể được...! Nàng... nàng chính là Giang Thu Lăng...!

Không chậm trễ, chàng lập tức dò theo tiếng rên la bước tới...

Một cánh cửa đá đột nhiên hiện ra trước mặt chàng, cửa được đóng kín vào trong vách đá, thoát nôm có vẻ cực kỳ kiên cố...

Chỉ dùng hai chiêu Thực Vật Thần Công, cánh cửa đá đã bị chàng đánh bật tung ra...

Cửa vừa bật mở, hai tên đại hán lực lưỡng, mình vận thanh y từ trong thạch thất thành linh lao vút ra, tay vung trường kiếm nhắm Tử Lăng và Mộ Dung Hồng đâm xả tới...

Chỉ trong vòng vài chiêu, hai người trẻ tuổi đã hạ hai tên thuộc hạ của U Minh Giáo một cách dễ dàng.

Nhanh như cắt, Văn Tử Lăng lao mình vào thạch động. Vừa nom thấy cảnh tượng trong thạch thất, tâm can chàng dường như ai xé nát...

Sau dây song sắt cực kỳ kiên cố, Giang Thu Lăng đang bị treo ngược trên trần thạch động bằng những xích sắt to tướng.

Nàng ở trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, nên sự đau đớn gây cho nàng một phản ứng tự nhiên, buông ra những tiếng rên la thê thảm.

Lòng đau như cắt, Tử Lăng vội vã dùng Thực Vật Thần Công cắt đứt xích sắt và nhanh nhẹn đỡ nàng xuống đất.

Giang Thu Lăng vẫn còn trong trạng thái hôn mê, dường như đã bị trúng nhằm độc dược rất nặng...

Vừa bối rối lại đau lòng, Tử Lăng cuống quýt lên. Chàng chưa biết phải làm gì, chỉ một mặt dùng thủ thuật xoa bóp và một mặt lay gọi.

Thái độ và cử chỉ của Tử Lăng làm cho Mộ Dung Hồng đỏ mặt. Nàng hổ thẹn lại ghen tức, mặc dù nàng đã dập tắt ngọn lửa lòng, theo thầy tu niệm từ lâu, nhưng... cảnh tượng trước mắt, gây cho nàng một ấn tượng hết sức khó chịu. Cố gắng đè nén ngọn trào lòng đang bùng bật dâng lên, nàng cố giữ giọng điềm tĩnh thốt:

- Văn tướng công! Chúng mình hiện tại không có phương pháp nào để giải cứu Giang cô nương ngay tức khắc, vả lại... một nhiệm vụ rất quan trọng còn đang chờ đợi chúng mình ở ngoài động. Tốt hơn là theo lời đề nghị của tôi, nên tạm thời mang nàng ra khỏi nơi đây để tìm phương pháp giải cứu.

Ý kiến của Mộ Dung Hồng rất hợp tình và hợp lý, Văn Tử Lăng liền gật đầu ưng thuận. Chàng vội vã xốc nàng lên vai, tiếp tục theo địa đạo đã vạch sẵn lúc ban nãy thẳng tiến...

Sau khi vượt qua hơn bảy chục trượng đường hầm quanh co khúc khuỷu, rốt cuộc hai người đã thoát ra khỏi động...

Cửa động bí mật nằm giữa hai dãy vách đá sừng sững, chung quanh cỏ dại mọc lên tận ngực, người lạ nếu không để ý chắc không tài nào nhận ra được.

Lúc bấy giờ đêm đã về khuya, vàng trắng vàng vạc, tỏa ánh sáng huyền ảo xuống ngàn cây nội cỏ. Làn gió trong lành của đồi núi làm hai người cảm thấy sảng khoái, sau một thời gian giam mình trong địa đạo chật hẹp.

Đưa tay chỉ tấm vách đá sừng sững trước mặt, Tử Lăng cất tiếng thốt:

- Theo lời căn dặn của Liên Tâm Sư Thái, nơi đây chính là lối thoát thân của U Minh Giáo Chủ. Nếu... vạn nhất bà ta không thoát bằng lối ấy, thì chúng mình hoài công biết mấy...!

Chàng nhẹ nhàng đặt Giang Thu Lăng xuống đồng cỏ khô tỏ vẻ bồn chồn lo lắng cho số phận của người yêu, chàng tiếp:

- Không hiểu sự chờ đợi của chúng mình có kết quả hay không, nhưng... đây không phải do sự cầu thả của chúng mình, đáng ngại nhất là số phận của Giang cô nương,

Nói đến đây, chàng đưa mắt nhìn thần sắc của Giang Thu Lăng mà lòng bồn khoăn vô hạn...

Thừa biết thâm ý của Tử Lăng, Mộ Dung Hồng liền chua chát tiếp lời:

- Nếu Văn tướng công không thể chờ đợi được, trong khi nóng lòng muốn giải cứu gấp Giang cô nương thì tùy tiện mang nàng đi là xong...!

Liếc nhìn Giang Thu Lăng đang nằm hôn mê bất tỉnh trên đồng cỏ khô, Văn Tử Lăng gần giọng thốt:

- Đứng trước hoàn cảnh khó khăn của tại hạ, chắc cô nương cũng nên thông cảm ít nhiều mới phải. Không kể đến sự liên quan về tình cảm mật thiết với nhau, nếu đứng trước một người bạn đang lâm trọng bệnh, ít ra chúng mình cũng phải có trách nhiệm chạy chữa cho cô ta mới phải đạo làm người chứ...!

Thình lình trong lúc... hai người đang cãi lẽ, thì một bóng đen từ trong kệt đá trước mặt bay xẹt ra như tên bắn...

- o O o -